

Har styring på katastrofen

Av Henning A. Nilsen

– En katastrofe av en bil, stønner kjeveortoped Per M. Kjelland og bakser hypertensivt med et gjenstridig ratt før han får manøvrert 1,2 tonn rustfritt stål 180 grader rundt. Måkevingedøren slås opp og Kjelland frigjøres med tydelige tegn på utmattelse: – Dette hører med blant de mange dumme ting jeg gjør her i livet, sier han – og ser likevel så besynderlig fornøyd ut.

Per Kjelland er deleier i en automotiv sjeldenhet, en vaskeekte Delorian fra 1981. Kjøretøyet fremstår kjøkkenmoteriktig i børstet rustfritt stål og kan ved første øyekast forveksles med et flatklemt kjøleskap. Akkurat den illusjonen kveles raskt av motorlyden. Det skulle vært seks samstemte sylindere som nynnnet kraftfullt bak føreren. Det er blitt seks sylindere som lydmessig krangler innbyrdes og får doningen til å romle som en stridsvogn på nesten tom tank.

– Det skulle bli verdens beste sportsvogn, men ble en tragedie. Bilen kunne gått i 300 på første gir – og så putter de inn en sekssylindret Volvomotor på 136 hester. Det ville jo ikke noblessen ha, sier Kjelland og slår beklagende ut med armen.

Det gjaldt også vår lokale noblesse: Bilen ble innkjøpt fra en viss herr Behn som hadde tiltenkt den sin sønn. Men den påtenkte eier fikk visstnok føringer fra Drammensveien 1 om at doningen ikke var noe bilmessig passende antrekk, og dermed havnet Delorianen hos Kjelland og hans medinvestor, en herre kun identifisert som Berglund.

– Jeg synes ikke at det er noen harry-faktor til stede her i det hele tatt. Nærmest en intelleuell opplevelse som de sikkert ville kunnet hatt glede av på Slottet, tror du ikke? spør Kjelland.

Selv er han – for å si det mildt – i tvil om sine motiver: – Dette er jo bare tull.

For meg hadde det vært morsommere med en ny kajakk.

Om bakgrunnen for denne bilen som det bare finnes to av i Norge etter en total produksjon på 8 600 eksemplarer, forteller Kjelland:

– De Lorean som skapte den, hadde tidligere vært sjef for både Pontiac og Chevrolet. Han tok mål av seg til å lage verdens beste sportsbil. Den skulle lages i rustfritt stål, ha måkevingedører, være elegant, morsom å kjøre og så trygg som mulig:

Noe av det første som skjedde var at det lekket fra dørene. De måtte ettersende tetningslister. Det kan man gjøre med et husmorvindu, men ikke med en luksusbil! Bilen var ment å skulle bli en satsing for britisk bilindustri i Irland og kostet britiske skattebetalere masser av penger før eventyret var slutt. De Lorean selv ble beskyldt for noen narkogreier og det ble bare surr, sier Kjelland og rister sørgmodig på hodet.

– Hvorfor i himmelens navn holder du på med dette?

– Nei, si det! Mitt forhold til bil, er

nærmest 0. Før var jeg litt bilinteressert, men satset etterhvert på stor MC – som jeg solgte og kjøpte denne. Men jeg synes det er mer spennende med kajakk, sykkel og ski i Alpene. Dette er jo egentlig bare tull. Men man kan jo se på det som en investering – som ikke koster noe særlig å følge opp. Jeg bare kjører – det er Berglund som ordner det andre.

Uomtvistelig fett er, om ikke bilen, så i alle fall stereoanlegget fra Clarion; produsenten har sponset et anlegg som kan ta knekken på den mest hårete russebus. I mangel på turbolader kan sjåføren bare sjalte inn Tina Turner for å få tilsvarende skyvekraft forover. Flat TV-skjerm som kommer glidende ut av dashbordet virker helt selvfølgelig. Skjønt: etter å ha sett Kjelland pese seg ung bak rattet er det vanskelig

Velourgrått indre med supersonisk stereo, flatskjerm og femtrinns kasse omgir Per M. Kjelland når han av helt uforklarlige grunner setter seg inn i sin Delorean 1981-modell. Selv opplever han sitt forhold til klenodiet som absurd og vil heller ha ny kajakk. Foto: Henning A. Nilsen.

å skjønne hvordan han skulle kunne følge med på TV under manøvreringene.

– Men slikt gir kanskje draget på damene?

Et lynfort glimt i de ellers også kvikke øynene antyder at vi har rørt ved en liten nervetråd: – Dette er i alle fall ikke noen økonomisk show off! Det ville ikke ha vært noe gøy da! ■

Siste trekk. Relieff. Gips på plate. Av tannlege Sigmund Seland.

Jag önskar

Jag önskar
att du knackade på dörren
mitt i natten
tog min Marlboro
fimpade den
och sa
tänk inte
på det där nu
kom
så går vi
och lägger oss

Ulf Lundell